

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 66.— дин.
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 18 МАРТА 1944

БРОЈ 121 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ПРИМАМЉИВ ПРОГРАМ

— ДРАГИ МОЈИ ЛЕНКИ, АКО МИ НИЈЕ УСПЕЛО ДА ИЗВРШИМ МОЈ ИЗБОРНА ОБЕЋАЊА ЈЕДНО САМ СИГУРНО СВРШИО:
ПОСТАВИО САМ СВЕ МОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ НА ГРБАЧУ АМЕРИЧКОМ НАРОДУ.

ЛОНДОН ЖЕЛИ ДА ЈЕ ГАЗДА — ПРОТИВ СРБА ОН ЈЕ ВАЗДА

Из Лондона опет чудан ветар дува
 На српску се штету нешто ново кува
 Крњевих и сличних већ нам штрудлу месе
 За врбицу хоће баш да нас удесе
 Сада су повиком подигли на Дражу
 Јер неће да врши више саботажу
 А кад би и хтео, печен је ко штука
 Од имена српског већ их хвата мука
 Зато неће Дражу више ни да чују
 Са Јосипом Брозом сада ортакују
 Он их боље служи, а што Србе штети
 Черчилу то није ни на крај памети
 Јер ниједан Енглец сад Србе не мари
 Они само брину за Јеврејске ствари
 И последњи Јуда од свих Срба бољи
 Зато им и Тито толико у вољи
 А Крњевих ствари удешава вешто
 На обали Темзе смутно је нешто
 За Србе спремио два-три оштра ножа
 А цех ће да плати песник Пурић Божа
 Замена се тражи, оглас се већ чита
 Мора доћи неко који слуша Тита
 Ал' залуд се муче, залуд сплетке спују
 Кад Срби за ово неће ни да чују.

На истоку борбе у пуној жестини
 Ту се борбе воде на грдној ширини
 Крв потоком лије ал' одлуке нема
 Зато је Стаљина ухватила трема
 Још мало овако па без војске оста
 А да се рат води треба му још доста
 Снага малаксава, а помоћи нема
 Инвазија већ се искупише спрема

ЈЕДНА СТАРА ИГРАЧКА

— Погледајте, драги Италијани, какву смо вам играчку донели, још изпрошлог рата!

И цео свет води, ко на длану јасно
 Ње ће можда бити ал' кад буде касно
 А натраг не може, катастрофа лети
 Зато Москва грди, пева или прети
 Иако се миче, њојзи лако није
 Неће дуго моћи тако да се бије
 И највећа војска када се не штеди
 Изгуби сву снагу и много не вреди
 Већ петнаест месеци како Стаљин скочи
 Да руску крв лије, немилнице точи
 Снага му при крају резерве одоше
 Његове армије сувише се троше
 А одлуке нема, свуда карте пата
 Стаљин је видео нема краја рата
 Зато покушава преко партизана
 Да Европа букне без мушког меџана
 Изјалови се већ и та нада
 На остатку биће тек борбе и јада

Вести из Нетуна све краће и краће
 Инвазија шкрипи, сада незна шта ће
 Од Нетуна нигде ни столу да макну
 А и кад се крену одмах се спотакну
 Ил' им урок смета ил' је петља слаба
 Ал' реклама толка баш је била цаба
 Хвалили су себе а кудили друге
 А сада су предмет смеха и поруге
 Од кад је Енглеца, борба им не прија
 Они су јунаци само крај вискија
 А њихова браћа, тамо преко бара
 Познати су само као опајдаре
 На речима само, ал' кад треба дело
 Будите сигурни запеће зацело.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Ради васпитања

Лондон, марта. — Да би његов син добио достојно васпитање какво припада енглеском центлмену, Винстон Черчил је послао свог сина у робијашку школу Јосипа Броза и Моше Пијаде да би допунио своје васпитање.

Монета за поткусуривање

Лондон, марта. — Пошто је дошао рок да се исплати меница коју је Черчил издао Стаљину у Техерану, ових дана треба да се изврше формалности. Како Енглези нису у стању да изврше исплату главнице у виду — инва-

зије, то ће бити исплаћен интерес, а рок меници продужен. Као монета за поткусуривање овом приликом Пурићева емигрантска југословенска влада, која представља 39 емиграната разних фела из 19 партија.

Од стране Стаљина одређен је као заступник Јосип Броз-Тито, који ће примити овај курс за личну употребу.

КИНЕСКА УЧТИВОСТ

Према „Јунајтед Стетс-Њус-у“ изјава Мек Артура да ће Кина морати и после седам година рата да подметне опет своја леђа, направила је у Чункингу буру одушевљења. Кинези су одлични кулаи, те ће се радовати ако буду имали ту част да и Мек Артура носе на својим леђима.

Како ће Мек Артур проћи то је друга ствар.

ДОБРОЉУДНИ СТАЉИН

— Гледаш сам! Гледаш сам! Дођи, пољски голубе, тиграњ је већ врућ.

У последње време примећује се сав већи број англоамеричких авиатичара, како се спушта падобранима над неутрално подручје.

ЏОНИ: — Досадно ми већ овај рат. Мораћу да прелетим неку неутралну државу...

ОТИШАО У ПИКСЛУ

Каиро, марта — Черчил је изјавио да емигрантска капела Боже Пурића није довољно вешта за енглеске ноте па често грешу у свирању, зато је редуцирана да би могао да буде ангажован Јосип Броз који је музику учио у Лепоглави и у Свердлову.

ДВА ЧЕРЧИЛА

Београд, марта. — На вест да је Черчил послао свога сина капетана Рендела код Тита, како би учврстио пријатељске везе између Черчила и «великог српског пријатеља» Јосипа Броза, Срби су радознали само због једне ствари. Не знају да ли је млади мистер Черчил дошао ради пецања форела или је то чисто ритерско-авантуристички нагон да научи Титов метод «ослобођења».

Ешићинам

Чика Черчил умеси нам питу. Сасвим се је окренуо Титу Вели да је сада такав вакаг Ал ми Срби нисмо због тог

Ня Черчилу не остајмо дужни Место руке — пружимо му лакаг

Смиовић се свету јавља Нови комад сад преставља Код Черчила робл Да му газда пружи хлеба Цео српски народ треба Да легне у — гробл

Код Енглеца увек слика иста Одричу се као Петар Христа Пољаци су искусли све Да Енглези други фронт одложе Жртвовање савезничке коже И данас је ко што беше пре!

Главни уредници: Теодор Докић. Власник и издавач: «Просвета» заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681. Штампана «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

— Центлмен, ово је наше оружје, од којег очекујемо победу

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

Недеља 12 март

Били ја и жена код једног пријатеља у гостима. Рађендан његове кћери па позвао више пријатеља. Пошто је госпођица славаљеник она је, сасвим природно, била главна атракција. Свирала је на клавиру, служила колаче које је она месила. Најзад дође на ред и песма. Као прву запева једну шпанску романсу. Један господин са великом косом, који је седео до мене, за време певања стално је брисао очи.

— Сигурно сте родом из Шпаније кад вас је толико дирнула мелодија.

— Јок, брате — одговори он. — Ја сам њен професор певања, па ме душа заболе како упропасти ову лепу песму.

Понедељак 13 март

Повео се разговор у једном друштву о разним техничким проналасцима. У вези с тим поче да говори доктор Спира како је пронађен апарат против муцања.

— Јел' то на струју — упита Бора учитељ.

— Биће да је на тој бази — одговори доктор. На то се умеша Бока адвокат у разговор.

— Камо среће да су пронашли апарат за ћутања. Сви би га купили јер дуг језик је највећи непријатељ.

Уторак 14 март

Добио Сима, калфа код Раке шустера, велики згодитак на лутрији. Пошто је лумпозвао и банчио три дана, он данас оде у радњу па ваји Раки:

— Мајсторе, кажми драгичка...

— Нећу да кажем. Знаш, добио си премију...

— Е, кад то, мајсторе, знаш, онда мораш да знаш и ово. Мора да се растајемо. Ја нећу више да радим код тебе.

— У реду, брате, али се растати нећемо. Сутра ћу ја код тебе ступити у службу.

Среда 15 март

— Е бре људи што су безобразно данашња деца... поче да нам се жали Таца професор.

— Шта је опет било? — дира га Мита инжињер.

— Имао ја данас испита из историје у осмом разреду. Како кога прозовем а он ни поњатија. Напоследку прозовем једног доброг али јако дрског ђака и почнем га запиткивати о Кочиној крајини. Он говори као од беде па се ја наљутих и дрекнух:

— Није те, бре, срамота. У твојим годинама је Александар Македонски знао целу историју на памет. — И замислите шта ми

је овај безобразник одговорио.

— Намагарчио те — дозаци Мита.

— Вала и јестел Рече ми: Али, господине професоре, његов наставник се звао Аристотел а мој Таца, а и о је ваљда нека разлика.

Четвртак 16 марта

Миша професор је врло заљубљиве природе. Сваки месец се заљуби по једанпут, уздише, преврће очима док не добије корпу, а онда кука десетак дана па се опет заљуби и тако једнако.

Данас му се десило велики мазер. Одавно он досађује својим стиховима и уласима госпођа Дани, лепој распуштеници. Срео он око подне госпођа Дану кад се враћала из вароши па се залепао за њу као фластер. Када су стигли до њених врата он јој каже:

— Ах, лепа и драгесна госпођо, реците само једну реч и ја ћу бити неизмерно срећан.

Она га погледа презриво, отвори врата од куће па му дозаци презриво:

— Гњаватору...

Петак 17 март

Цветко апотекар свако вече исприча по неку анекдоту из своје праксе. Ми знамо да он измишља, а дотерује, али пошто лепо прича сви га радо слушамо. Дошао он вечерас нешто љут.

— Ште ти је? — пита га Спаса порезник.

— Сваки дан морам да се наљутих у апотеци. Нарочито са женама не могу да изађем на крај. Тако ми данас дошла у апотеку једна млађа жена или девојка па навалила да јој дам витриол.

— Немам, жено, ако бога знаш — браним се ја, а она удари у плач.

— Па добро, колико вам треба витриола?

— За две особе, каже прељуби — љутио се Ристи она кроз сузе.

Субота 18 март

Риста индустријалац се разводи од своје супруге Феме. Цела фамилија навалила да интервенише и спречи скандал. Дошао и њен брат Жарко, лекар, па утиче на зета да јој опрости.

— Али, ухватио сам је у

прељуби — љутио се Риста.

— Погрешила је и сад се каје — вели Жарко. Сети се Риста како је Христос опростио грешници Магдалени.

— Море, њему је било лако да јој опрости када му није била жена, ал' да видим да ли би опростио Феми — развика се Риста и не пристаде на помирење.

МУДРА ПРЕСУДА

У Сарајеву, још у старо време, неки трговац-зеленаш изгубио зашивену кесу новца, па пусти телала да виче и обећа да ће с благословом дати сто гроша ономе ко буде нашао кесу. Пошто телал вичући прође по сокацима, дође му један сељак са кесом.

— Ево, трговче, ваљда су ово твоји новци?

Трговац, пун радости, спонаде кесу па је отвори и почне новце бројати, али му се одмах радост окрене на жалост јер се сети да му сад ваља дати сто гроша ономе који је новац нашао. Зато почне мислити како да то избегне. И пошто преброји новац рече сељаку:

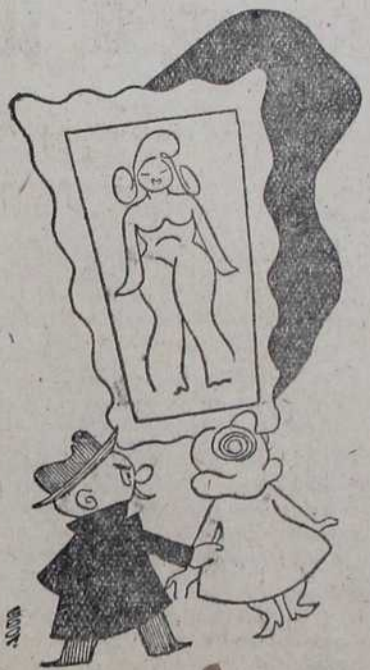
— Ти си, дакле, побратиме, извадио одавде својих сто гроша јер је у кеси било осам стотина, а сад нема више од седам стотина. Добро си учинио. Хвала ти!

Сиромах Ера се запрепасти кад чу то и би му више жао што га овај зеленаш невиног беди него што му не да обећани сто гроша. Зато се поче клити и преклињати да се он новац није ни дотказао, него да је све онако донео као што је нашао. Трговац остаде опет тврдо при својој. И тако се, мало по мало, посвађају и дођу кадији на суд.

Обојица су се заклели: зеленаш да је у кеси било осам стотина гроша и да сад нема више од седам стотина а сељак да он новац није ни дирнуо, него је кесу донео онако како је нашао. Мулри кадија виде шта је и како је, па пресуди овако:

— Ви обојица имате право: ти си, трговче, изгубио осам стотина гроша, а ти си, Еро, нашао само седам стотина. Према томе то ни су новци овога трговца, него некаквог другог човека. Ти, дакле, носи те новце кући, па их остави док не дође онај који је данас изгубио само седам стотина гроша, а ти трговче чекај док ти се не јави онај који је нашао осам стотина гроша.

ПЕРСИНА ЛОГИКА

— Видиш, Созонтије, што ти је била госпоштина: нема шта да одене, а хоће да се слика...

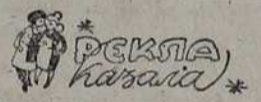
— Ја сам у својој кући апсолутни господар. — И ја! И мени је жења на путу.

— Па твој орман за књиге је сасвим измишан. — Шта ћеш, кад нико данас неће да позајмљује књиге.

— Опростите госпођо, али бих желео да добијем своју плату. — Врло радо, опраштам!

ПОСЛЕДЊА ЖЕЉА

Судија (берберину који је осуђен на смрт): — Имате ли још неку жељу?

— Желео бих да ми слави суд дозволи да бар једанпут обријем господина државног тужиоца.

ДЕЧА РАДОСТ

Деда: — Дакле, Перице, ти волиш да јашеш на мом колени?

Перице: — Да, дедице, али било би ми још милије кад бих могао да узашем једног правога коња.

ДЕЧА УСТА

— Мамаце, погледај, овај чика нема косе!

— Немој тако гласно да говориш, може да те чује!

— Зар мислиш да он не зна да је ћелав?

СИН ТРГОВЦА НА ВЕЛИКО

— Мамаце, колико има риба у мору?

— То се не може да зна, сине.

— Па зар рибари не праве сваке године инвентар?

ПРЕВАРКО СЕ

— Сваки пут када се опнијем, осећам се следећег јутра као испријан.

— Заиста! А ја сам веровао да нисте ожењени.

МОДЕРАЧ МЛАДОЖЕЊА

Миле је човек темпа Од пре три дана Миле је упознао Ружу. Тада јој је понудио брак.

— То ми је дошло тако изненада, рече Ружа.

— Гле, зачудио се Миле, а ја сам мислио да сте ви у међувремену довели у ред све ваше исправе!

Жена (која је стигла кући с већим задоцњењем):

— Мислио си, драги, да сам се изгубила?

Муж: — Не, јер ја сам увек песимиста.

— Ирена, откад сам вас упознао, ока не могу да склопим...

— А зашто нисте раније дошли?

— Ах, она брдала собар заборавио је да ме пробуди.

Пријатељ: Заиста то је срећа! Један мој пријатељ оженио се богато пре недељу дана, а данас је добио на лутрији главни згодитак!

Женомрзач: Сиромах човек! Тај баш није имао среће!

Пријатељ: Како то? Женомрзач: Зашто није добио главни згодитак пре осам дана. Не би морао да се жени.

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Првенство већ поче И паре се точе Нови прваци зра Ал' футбол све тањм А и спорт све мањи Исто ко и пре!

СВИ ПРАВИ А ШТОФА НЕМА

Један београдски клуб оставио у Параћину и том приликом нестало неки штоф: Управа је оптужила играче а играчи управу, али штофа нигде нема. Узашко на мотку.

ДУПЛА ПОБЕДА

Б. С. К је у недељу однео двоструку победу. У футболу је победио онемоћеног «Сбилићак» а у шаху новинара. Славу му помозачује само то што новинари не знају да играју шаха, а «Обилић» незна да игра футбол.

ОПЕТ ИСТО

БАСК је лепо почео све док није наишао на «Витезак» који му смрси konce. Који га ђаво тера да се качи за избеглице.

Наше БОДЛОЕ

АУТОРУ

Баци перо ти у грње Сваког дана пишеш црње Сад те грде свуд Нико за тебе не пита А још мање тебе, чита Осим ко је луд.

БАБА МАРТИ

Наредила сила виша Час је сунце а час киша Зима изненадна Баба Марта то се шали По својој вечној скали Једна врућа, друга хладна

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

ТОШКЕ ПИШЕ РАВАЈЛУ

Зборија сам ти зборија да се замлаћујем затој си а ти ич да направиш зато јем ово писмо јербо због сам се решија да ти пису-овеја маглуштину и ветрометну не могу да мицам скраци а брата и напудија сам се од овија санкилоти ти искиају да праје ршум. Рипнула бре ала и врана и сви искиају да воде главни речови па еснаф човеци и домаћини савили шипке па ники несме да отвори усат јербо му одма врзу канту за релче па тандрче за њим по сокаци а овеја наши Ироди су какој зајни и салте гледају на себ због зашто сваки гледа да извуче репину из овеја клизавипу а кој те питује за народски и државски стварови.

Дошло је тако време да нико никем не верује па ја већу да тепам але, и

— Драги Господине, треба ли вам и оповку подрезати!

Тој са мхтео да ти писујем па се забатра с овеја демагогију па сам забривај ал неје чудо кад сам остареја и одртавеја. Чим ти мустаћи побеле од старос више си женско него мушко па и ја намигујем какој да сам трепетљика и геновева ал шта да му прјиш с'г сви људи искиају да уфате ладовинку испод женску сукњу и салте жмиркају и шапућу и же не си воде прву реч какој да је наша земља понајглавни диферант за Јованке Орлеанке. А с'г у здравје и да ми писујеш

твој Тошке

Б.С.К.—М.С.К.

Срећко Божић: — Е, мој Мирко, не мешај се у туђ занат... боље иди где си пошо — на пијацу!

ЂОРЂЕ МАЛЕТИЋ АБЕРДАР

Директор Београдске гимназије и заступник идеја у књижевности, Ђорђе Малетић, бејаше у дугоременој противности са слободњаком свога доба и професором Велике Школе Миланом Кујунџићем Абердаром. Та се противност није тајила ни на часовима међу ђацима.

Једнога часа Абердар говораше о лепотама «Горскога Вијенца», истичући како Малетић тако дело унижава само зато да би глорификовао своје морске апотеозе — а ту је мислио на Малетићево дело «Аптеоза Карађорђу». По свршеном часу неки ученик слети доле — а Гимназија је била у истој зград — па све исприча Малетићу који се спремаше да пође на час Поетике.

Још истога часа Малетић предаваше ђацима о томе како има слабих песника, па рече:

— Ето, на пример, цела једна песма код Абердара гласи:

»Вид'о сам те — заволео сам те.

»Вид'ла си ме — заволе-ла си ме.

»Млади били, »Па смо се љубили!» Изговоривши то, Малетић љутито подвикну:

— Смукнај па пролиј! То је било — мило за драго.

ДОБАР САВЕТ

Господин Јоца добио анонимно писмо, у коме га писац назива магарцем и будалом, па се поверљиво потужи неком свом пријатељу:

— Не знам, рече, ко би то могао бити?

— Богме, не знам ни ја, одговори пријатељ, него потражи у својој околини, то мора бити неко ко те добро познаје.

— Ви сте слепи од рођења? А да ли имате кога од родбине?

— Да, имам брата, али се ретко виђамо.

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

госпоје тимка Напала јутрос тетка види да Јој кладе длава а ова јој казала да живи спелу фулунцију па се наплавио цумбус а кад изасо мој тата да их мили оне га дофатила и слозно напале Да је црно-белзијанац и банклот а тата Удалија самал госпа тимки па сад оце да га ту-зе јелбо је она везала главу с цлвен пескил и Поце-ла да кука и одма исле код бозе доктола да јој да у-велење а Ја се упласио и поцо да плацем да ми не уопце тату а Он казе немо бла будало да плацез јелбо сад ни за млтву главу ниста не може да буде а ко це јос да се секила за тинталу једне бабускеле у сколи сам Заглавијо цак и из велонаука узо катихета да ме пита ста су ладили кајин и Аваљ а ја казем плавили валда неку тловину па их уфатила контрола а цика попа се Наљутито и казе иди ти на место-ниси ти за Скољу ка-да тако мали мислис на цлну белзу а Ја му казем Па ја сам мислија да ви мене Питате за ту двојицу зато сто су били у малету а Откуд могу да знам ко су

они кад их Никад нисам видија а када сам досо ку-ци ја казем Тати да ме катихета обологи зато сто је мој тата спекулант а тата казе да це да му намести калабице Па сам се изву-ко да Не добијем батине ал када Тата сазна да сам из остали пледмета добио слабу мола да буде батина длуго нема ниста ново само је тетка анке добила новог самца Један млад човек који има Пуно пала па ми је одма дала две стотке за бијоскоп

вас јовице

— Зашто Мара носи црну нишу!
— Жали за мужем!
— Па она није удата.
— Зато и жали!

КНЕЗ МИЛОШ И ЛУКИЈАН МУШИЦКИ

Видећи да је због неу-мешног руковања радвоима у манастиру Шишатовцу дошао у највеће материјелне неприлике, архимандрит Лукијан Мушицки обрати се многим познаницима и пријатељима молбама да му новчано помогну. Тако се обрати и Кнезу Милошу, који му одмах посла свој приличан прилог. Мушицки све то прими захвалио, па онда осу писмима молити Кнеза још за веће суме, не пропуштајући дати Кнезу са-

вете како треба газдовати државом па да се има до-вољно новаца. Сазнавши за таке поруке Лукијанове, Кнез Милош рече:

— Е, много му хвала еџ то, али ко му може веро-вати кад прича о газдова-њу у држави он који се јада што није умео газдо-вати у једном манастиру!

ТАТИНА УЛОГА

Тетка: — Чера се играте?

Нећак: — Пазаримо за Ускрс... Милуца је прода-вацина, а Јелка је мама.

Тетка: — А зашто ти не играш?

Нећак: — И ја играм, ја сам тата, који мора за све да плати!

КЊИЖЕВНА ТЕНДЕНЦИЈА

— Какву сте тенденцију имали у свом новом делу?

— На првом месту да до-ћем до пара.

БУДУЋА ТАШТА

Графолог: — Шта све људи од нас не захтевају! Замислите, нека баба хоће да уда кћер, и данас ми је послала рукопис свога будућег зета да је известим дали има талента за црно-белзијанца.

МАЛА ЗАБЛУДА!

Стражар (мужу који се доцкан враћа кући): — За-што не улазите у кућу? Си гурно чекате да се ваша жена пробуди?

Муж: — Напротив, чекам да заспи.

— Знате ли да у животу има тренутака који се не заборављају?

— Знам. Ја се још сећам оног тренутка када сам вам позајимио десет хиљада динара.

Пријатељ: — Двадесет година се нисмо видели и нимало се нисте промени-ли! Како сте сачували све-жину?

Лекар: — Живео сам од својих лекова, али их ни-када нисам пробио.

Бодљикава козеричја

„Кад Бог некога казни он му прво узме памет!“ То је стара пословица, која је вероватно најтачнија од свих народних умотворина. Никад се није боље видело да су наши стари мудри и искусни људи, не-го из ове пословице и то баш данас. Јер наш народ мора да је много згрешио кад је Бог решио да нас тако љуто казни. Јер све може да буде спорно, али је једна ствар извесна, а то је ово: цео је народ полу-део и свако, у границама својих могућности, показу-је да није сасвим чист. Пр-во, сви смо настали из пет-них жила да се што више завадимо и да српство прет-рипа што веће штете. Дру-го, овда када се уопште не може зарадити сви уда-рили у трговину и шпеку-лацију, у зеленаштво и пре продају. Треће, сви они који су из раније имали неке личне рачуне, искори-стили ову прилику да се освете на главе лете, као крушке. Пуца врљика у српским рукама па све по српским леђима, а комши-

лук само сејри па се искви-ла од смеја.

Да се лечи може један човек. Када полуци поје-динац, вежу га, добије ко-шуљу а на главу му међу облоге, али шта да се ра-ди када полуци цео народ. Да му мећеш облоге не мо-же, да га лечиш тераски хладним купањем још те-же, па мука жива. Једина је нада свештање масла и манастир. Зато се сви па-метни Срби данас моле Богу и спас очекују само са неба. Јер где год се о-крениш видиш по неког ко је шенуо. Већином играју неке улоге које им не личе, па видиш човека који личи на црквењака како се испр-сио и виче: Ја сам Краље-вић Марко — а на другој страни касацин, са кене-љом и ножем како је искр-љештио очи и урла: Ја сам Милош Обилић. Трговачки помоћник изиграва Паши-ћа, поднаредник Вука Ка-раиђића. Сви болују од лу-дила говења и лудила ве-личине па тешко оном ко се усуди да не поверује. До душе, већина још није луда али се плаши па зато се прави да верује свима тим људима у лажним уло-гама, а то је оно најгоре. Јер сви имају маске па чо-век тешко може да види ко је заиста луд а ко се само прави. Ја све мислим да је ипак много више ових ше-рет будала.

ПИПА МУ ПУЛС

— Шта ти је рекла док-торка Марић кад си запро-сио њену руку?

— Прво ми је опипала пулс, а затим је написала један рецепт.

— Данас ми изгледаш не-што необично.
— Јуче сам славно годи-шњицу венчања, па ме те-шта обасула цвећем.
— А од чега те модрице?
— Цвеће је било у сан-сијама!

— Оптужени, зашто сте после туче кад сте ухапше-ни променили име!
— Ах, господине судија, кад се узрујаш ја онда не могу сам себе да познам.

ВИШЕВИ Трпани макавама

РАВАЈЛО ЗНА ДА ОДГОВОРИ

РАВАЈЛО: — Јер' бре рођаче а каква је ово зграда!

ПРОЛАЗНИК: — Па зар не видиш да је то воденица!

РАВАЈЛО: — Ау, бре! Ја пуд па питам, а не видим магарца где стоји поред ње!

Народна ривалица

Питали бабу, које ти је најмилије доба од године? — Од Божића до Поклада.

Питао глуви муж жену: Ко ово долази сивој у вас? — А од куд ти виђе и како чу? — Кад хоћу нити сам глух нит' ћоров.

Питао муж жену: Шта у селу о нојој ванети говоре? — Веле, да си онда најмудрији кад ћутиш.

Питала учуцад бабу: Што се тако сватко свијеш? — Чух момчад доље на ливади ће се веселе, па и ја да на мене не замоле!

Питали сеоског кнеза: Имали шта горе у кући од глади? — Има много веће. — Ма које? — У, којој кући меша прсте више но једна жена.

Питао кнез кадију: Јес истина Есефендија да си рекао: — Ђе, ће и жену ваља послушати? — Истина је али како кад, како ће и како у што.

Питао домаћни домаћину: Ма куд нестале онолики силни качамак из вагона? — Богме, кад заклешоше седморо вимије и зазвечоше седморо очица, је два вагону здраво дно остаде.

ДАЈ ШТА ДАШ

— Прва љубав је ипак најлепша! Је ли тако?
— Да, али ја сам и с тобом задовољна.

— Јеси ли ти господар у својој кући?
— Јесам, само немој те да кажеш мојој жени.

— Ипак сам успео да набавим доброг пса чувара.
— А пушташ ли га ноћу?
— Иди, молим те, шта ти пада на ум, да ми и њега украду.

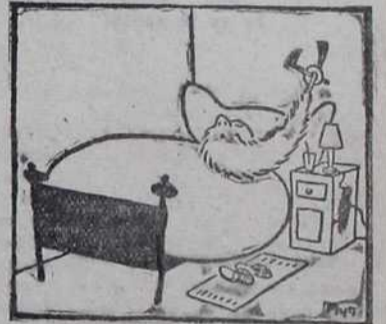
ТЕРА ВОДУ НА СВОЈУ ВОДЕНИЦУ

Господин који седи у пуном трамвају, каже једној госпоњи која пролази:
— Молим вас, пазите мало. Стали сте ми на ногу! Волео бих да видим, шта бисте ви радили, да сте на мом месту?
— Уступила бих га некој дами!

— И његове последице

ОСИГУРАЊЕ ПРОТИВ НОЋНОГ ЛУТАЊА

тронуток, па да испреки... русвај!

Затим је у соби загладала голицава тишина. И, тод су се са страшним треском отворила врата, на којима се појавио сав разјарен и револтиран Ристосије.

Наш лепа Мики још зупнуо ни трепнуо није, а камоли пребледео, кад га је читаво бомбардовање од главица поквареног киселог купуса, обасуло из Ристосијевих руку. А затим крошеи, аперкати и селачки ударци за врат, плуштали су по Микијевом телу.

Сав замазан од трулог киселог купуса, који је ширио несимпатичан мирис, са чворугама на глави, ђао да је био на, неком збору, с модрицама на лицу излетео је он, као топовско ћуле, на улицу.

Тако је изгледао епилог његове монденске љубави, који је по трагедији надмашно и бацио у засенак све остале. Ово настрадање, свакако ће му остати у вечној успомени, јер неколико недеља није смео да се појави на журу или коцкарској седељки, због деформисаног изгледа.

Од салонског лафа, Ристосије је направио наказу мек-аутираног боксера и играча рагбиалл!

М. Ник.

ПРАВИ СЕ ЕНГЛЕЗ

— Дружи Жико, налазна се у неприлици и верујем да се могу ослонити на тебе.

— Како да не! Само паз да ми не повредиш растосије. Чекао је погодан ме, јер ме ујасно боли!

МОНДЕНСКА КОЗЕРИЈА ОД ОПАНКА ДО ГАРСОЊЕРЕ

Кад ми је мој пријатељ Боле прочитао ову козерију у друштву неких васпитатеља оmlадине, доктора са неколико др. и познатих специјалиста за фабрикацију Нојеве психозе, они су се љутнули и као постиђене тетке раширили руке и почели да вичу:

— Зар вас није сремота да пишете овако голицаве ствари? Што не пишете неке идиличне историје или неке ружичасте приче? А затим, предавачким тоном, као са катедре, један од њих дубоко узбуђен, наставио је:

— ствари не треба гледати онакве какве су, него их треба гледати онакве, какве ми желимо да су. Истину и стварност треба избеговати, а најслађе је гледати све ружичастим наочарима или загурнути главу у песак као Ној, па све игирати. Нама васпитачима, истина пребацују да смо за протеклих двадесет година удесили омладину као Вла питу. Кажу да је та омладина догурала до високо политичке свести и почела да пише политичке пароле по јавним клозетима. А зар смо ми за то криви? Зар смо ми могли да спречимо што су у неким ослободилачким јединицама предводници били цигани, а извршни органи, у смислу демократске слободе, били неки омладинци из високих кругова са високим школским квалификацијама? Нисмо ми надлежни за то. Наша је дужност била да омладину научимо кад се родио и умро Јулије Цезар, Наполеон, Перикло, Сократ и т. д., затим да им напунимо главу са разним фразама и даље ништа. Сваки нека расте у »слободи« као крушка у шуми.

Млади Боле прекинуо га је изненада:

— Ко вам је рекао да сте ви криви? На вама не лежи одговорност, јер ви сте били само обични јатаци.

Ево те козерије младог Болета:

Јунак ове козерије је познати лаф Мики — који се уствари звао Рака, а ћале му био неки Сотир чокалија — беспрекоран монден, са дугачком калуђерском косом, коју је он литерарно звао: песничком.

Његова љубав је Роса. Пardon! Односно мадам Џуди, која је држала незванични рекорд у фарбању своје косе. Сви француски препарати били су испробани на њеној коси, која је час била плава, црна онда црвена, па чак и златна.

Њих двоје, Мики и Џуди, диван љубавни пар, шетали су се, дању под београдским небом у Кошутњаку и на Калемегдану, а ноћу се забављали уз партију покера и песму неког изабраног и отменог друштвањета.

Џудина мама, с крштеним именом Васка, грдила је због тих ноћних седељки, те журав и ко зна још колико врста монденских састанака. Међутим, она лудо младо, а кавалери јој ви-

се на сваком прсту по један.

И једном кад је Џуди приређивала жур, сви мондени и коцкари са другарицама били су код ње купљени. Лумповало се, певало и коцкало, док су Амезонке са својим лафовима: Џеки, Џони, Гари, Мики, Жан и ко зна још колико шумадиских имена, лежале и ваљале се по канабетима и креветима, смејали се и кикотали.

Као врхунац ових монденских иживљавања, била је »спиритистичка сеанса« у којој центлмени нису призвали ни један дух, већ само усне својих птичица. Аморове стрелице падале су у њихову мрачну собу, као киша. Наш јунак Мики је све остале своје супарнике бацио у засенак једним најновијим крем оделом и тиме направио монденску сензацију.

...Музика је трештала у запарном ваздуху, пуном дуванског дима и разних парфема, док су полупијани мондени плесали у при-

љубљеном загрљају са мле дим салонским лепотицама, до касно у ноћ. Први монденски урнебес! Мало је требало па да их Ристосије пиљар, Џудин ћале, све најури и истера на улицу после 10 сати. То је био незапамћени жур, о коме је цео монденски свет причао и коментарисао.

Све би то и даље мило по старом репертоару: флерт, коцкање, журеви и т. д., да у тој монденском животу своје кћери Ристосије пиљар, није умешао своје селачке прсте и старомодно искуство.

Ристосије је знао, да је његова шипарица по женској професији маникирка, иначе сада права монденка, ишла на журеве, матине и којекакве ноћне седељке, — са којих је често пута и нацрцана долазила — с једним атлетски развијеним, али блазираним мушкарцем. Знао је он много што шта, па је сада решио да га се отараси и

НОВОСТ

Ових дана изашле су у нашем издању и следеће интересантне књиге:

1. Црвена Рут — — — — —	Дин. 30.—
2. Наташа, Наташа... одговорите — — — — —	" 30.—
3. Маска из »Тамбурена« — — — — —	" 30.—
4. Јевреји као лордови — — — — —	" 40.—
5. Револуција светске владавине — — — — —	" 80.—
6. Овде говори један совјетски адвокат — — — — —	" 15.—
7. Ко управља Америком — — — — —	" 40.—

Све ове књиге, као и ранија наша издања, можете добити у свакој књижари, или непосредно од нас поштом, возом или лађом — уз доплату. Захтевајте наш бесплатан каталог књига.

Просветна заједница а. д.

Косовска ул. 39/III. Телефон бр. 25-681.

Женске вести

„Добро су се разумели...“

— Ономад, у трамвају, прича Ханс Мозер, разговарају два трговца. »Добро сам дивну слику за моју жену«, каже један. »Видиш, каже други, мени се допада ова трговина размене, али ипак не бих дао своју жену за једну слику...«

О женама

„Девојка се и цару нада“ — вели народна пословица.

Младу жену не смеш хвалити док ниси с њом бар једну зиму презимио.

Сад је већ опште позната ствар да је Бог створио жену само за то — да може да упитом човека.

Добро је кад муж понекад помишља и на то: како је лепше било док није био ожењен.

Човек не воли да се о његовој жени рђаво говори, али му се не свиђа ни кад је много хвале. У оба случаја ствар је врло сумњива.

Мало незгодно

Вили Дом се врати пре краткога времена са одмора и прича своје утиске:

— Хтео сам да идем у планински предео и заиста сам наишао на један диван хотел у облику старе куле... »Ово је нешто за мене, помислио сам. Ту ћу моћи прави одмор и мир«. На стазу, која је водила у хотел срео сам једнога дрвосечу. »Да ли је добар онај хотел тамо на врху«, запитао сам га. »Добар је, како да није, одговорио је он. Има он и своју историју: некада је господар читавог овог комплекса шуму затварао у ту кулу зверограднице и пуштао их да тамо ујру од глади...« Наравно да сам се уплашио. Лепо је кад један хотел има своју историју, али ја сам се уплашио да нема он и своју традицију што се глади тиче... Одмах сам се вратио натраг.

Виктор де Кова иронизац

Посетио је једном приликом један пријатељ Виктора де Кова у његовој симпатичној вили на периферији. Између осталог, запитао је посетилац Виктора де Кову:

— А где је онај ваш ловачки пас, кога сте толико волели?

— Дао сам га на употребу својој секретарици, одговорио је Виктор де Кова.

Посетилац се зачудио.

— Да, да, одговорио је Виктор де Кова, он је отслужио своје што се тиче лова, сад је добар да помаже при лепљењу ковчуга са мојим фотографијама, које шаљем љубитељима. Секретарица употребљава његов језик као влажан сунђер.

Она: — Срам те било! Погазно си обећање које си ми дао!

Он: — Умири се срце моје, даћу ти ја друго.

НАША ПОШТА

Чика Слободану: Изведоше вас на селамет па вас сад нико не узима у комбинацију.

Станоју дипломати: Твој покојни отац би се у гробу преврнуо када би видео у какво си друштво запао.

Геџи: Нек играју политичари по твојим леђима, али не треба да заборава да геџа памти и враћа.

Владети Милићевићу: Лепо ми Срби изгледамо када ви треба да нас заступате и браните.

Чика Аци: Сада м ви видите да је ваш подмладак упропастио све оно што сте ви са Бајом саградиле.

Једном навијачу: Две и по године си зидао Маркове конаке, а сада када си видео како Симоновић упрска ти си завежао. Де сад објасни.

Несуђеном књижевнику: Тридесет година чекаш на инсталацију, а сада када је дошла — нема хартија.

ТЕШКА РОЈКА одговара

Веселој удовици: Лепо је бити весело, али народна пословица каже: Засвирати и за појас заденути.

Једном матуранту: Рђаво си почео. Ред је да се прво заљубиш у неку озбиљнију жену и тек кад остариш, тада гледај шипарице. Овако си заслужено наишао на мину.

Рахили: Имате такво име да је морало да се догоди да постанете удовица или распуштеница.

Сојки: Узмите стари филтрани шешир и од њега направите еспадриле. Та ће обућа бити сигурно у моди.

Персиди: Велико је питање да ли љубав уопште постоји, а сасвим је сигурно да верности нема. Према томе се управљајте.

Викици: У пролеће не треба крема ни помаде, јер сунце је најбољи козметичар.

Лели: Жена је увек било нешто мушкараца, па је нормално да вас два човека једног Пају.

ИЗМАКАО СЕ

Госпа Гина је трећи пут постала удовица. Још држећа, добра кућаница, али ето са мужевима није имала среће. А за њен малер родила се поштена и конзервативна, па никако да схвати да је дошло ново време када брак није тако неопходан... То му данас дође као неки врскапут па само они који воле луксуз хоће да имају и иберцигер. Иначе гурају до Бурђевдана у зимском капуту. Тако је и са браком. Само они, који имају неку голему невољу, улећу у брачни јарам а остали се чувају и далеко обилазе. Зато је једна госпа Гина дуго чекала на четвртог мужа. Палила је јадница кандило сваке недеље и скрушено се молила Богу да јој ма кога пошаље, али су мушкарци далеко обилазили око њене куће.

— Море, мани — говорио је њен први комшија Прока. — То је баксуз жена. Сарани онаква красна три човека па сад, као паук у мрежи, чека четвртог...»

Чула то госпа Гина и заинат пребила ногу Прокином жутом мачору, али то ни мало није помогло. Нигде на хоризонту четвртог мужа. Већ је изгубила наду да ће тај »четврти« уопште доћи, када Софроније пензионер дође код ње за самца. А њега је дотерала голема невоља. Истерала га снаја из куће што »много једе«. Па бар да је истина. Али јок, куње се Софроније, већ јој он сметао да износи брашно и маст и даје својој фамилији па је дотле звочала Боки, Софронијевом сину, док се овај не одлучи да истера оца.

Када су ово урадили Бока и његова Сида нису знали да Софроније има неки стари женски сат и скупоцену табакеру, али је после било доцкан. За ове драгоцености Софроније доби скоро пола милиона и онда му је било лако да нађе стан. Додуше, долазио је Бока, извињавао се, али Софроније ни да чује.

— Фала — рекао је он Боки. Сада, када имам пара ја сам добар, а када ми поједете пара биће оно старо: поче Јово на ново.

И тако Софроније дође као самац код госпа Гине. Тих и кротак, он је убрзо пао под њену команду и већ после месец дана његове паре и два прстена, која су му још остала из срећних дана — била су у њеном шифоњеру. А мора се признати да му је удељавала. Кафу је добијао још у кревету, а до подне је седео у кујни и читао новине док је она спрема да кућу. После јучка би от-

спавао и после шест ишао у кафану, а увече су вечерали и играли партију таблица. Једном речи живео је ко бубрег у лоју.

Али госпа Гина није напуштала своју намеру да се уда и по четврти пут.

— Хоћу вала због овог амбаса (ту је мислила на комшију Проку). Нека цркне од мукел!

Зато је вешто наводила разговор на удају и на овај покварен свет који се њом, јадницом, испира уста.

Софроније се бранио како је знао и умео, али када Гина једно вече подметну Цајку, матору фрајлу из комшилука, Софроније је био печен као штука. А Цајка, стара намешталка, водила је ствар уметнички.

— Знате ли да је Столе пиљар затворен? — почела је она разговор.

— Зашто, побогоу? зачуди се Гина и плесну рукама. Да није због црне берзе?

— Јок, каква црна берза. Него дознале власти да он живи са Ленком невенчано па га уапсили и ко зна шта ће да буде!

Софроније пребледе и само се врпољи на столицу.

Када Цајка оде, Гина отпоче да плаче и када су пошли на спавање Софроније је био скуван. Пристао је. Шта је знао да ради. Али пошто је за венчање по четврти пут требао благослов, он категорички одби да се са тим бакће.

— Све ћу ја да свршим — рече му Гина и, земајући, већ сутра она се разлете и за недељу дана доведе ствар до њиховог пароха, који јој рече да у праву недељу, када он после службе узвикне: »Нека приступе сви они који хоће да се венчају« — приђе са младожењом па ће свршити и спит.

Дошла и та недеља. Гина се дотерала као стари фијакер, а и Софроније се обривао и удесио. Најзад дође и тај тренутак. Свештеник викну: »Сви који хоће да се жене нека приступе«.

Гина повуче Софронија и пође, али их она гужва остави. Када је дошла испред свештеника, она примети да се јавио само један младик и шеснаест жена, али Софроније ни од корова.

Она јадница пожури кућу, а Софроније седео у кујни. Она удари у плач и

нападе а што није пришао, а он јој хладновкрвно одговори:

— Па поп је звао оне који хоће да се жене, а је то нећу. Још када видео онај млад свет жив не срам поједе и ја утекох.

И тако госпа Гина пропале цео план и мора да се помири са тиме да сачува Софронија за боље прилике.

ЗАЈЕДЉИВОСТ

— Видиш, драга моја већ две године сам верена, па је ирваје време да — Ази га заиста вољим, зашто га не оставиш још мало да буде срећан!